

BUTLLETI

INTERIOR

DEL PARTIT OBRER D'UNIFICACIO MARXISTA

Nº 3

Destinat exclusivament als militants del Partit

FEBRER 1945

COMENTARI POLITIC

« El Front de la Llibertat » i « Solidaritat Catalana »

La signatura del pacte de « Solidaritat Catalana » per part del Front de la Llibertat ha induït el Partit a plantejar-se l'anàlisi d'aquesta determinació del Consell Central de Front, per tal com podria afectar l'actitud del Partit vis a vis d'aquest organisme de resistència.

Quan un règim dictatorial no ha anat precedit d'una guerra civil, l'oposició activa, la lluita contra el maleix, té un caràcter essencialment polític i és menada per zones restringides de la població però extraordinàriament abnegades i combatives. Per a fer-hi interessar la majoria del país, cal que es donuin condicions subjectives favorables dimanants d'una situació econòmica malparada i d'un malestar social creixent.

En canvi, l'oposició contra el totalitarisme falangista té un caràcter nacional, sense perdre, per això, el sentit polític que des del primer moment de la sublevació militar animà les forces obreres i republicanes. Franco, imposat a Espanya brutalment, és l'ocupant, per bé que « jurídicament » no sigui considerat així pels altres països.

I on aquest caràcter d'ocupant pren una fesomia més concreta, és a Catalunya. El tracte que les al·lues falangistes han instigat al poble català és comparable al martiri que la Polònia ha sofert de Hitler, per a citar un sol país. És per aquest fet, que, Quislings apart, to el poble català està contra el règim terrorista que sofreix la península ibèrica.

Ara bé. Hi ha les zones restringides que hem esmentat més amunt que, animades per una idea política definida i precisa, menen l'oposició activa, combaten en tot moment i a qualsevol lloc. I hi ha aquells amplis sectors del poble pels quals, durant molt temps, llur oposició al règim es limitava a criticar-lo en privat, fer-ne broma o escoltar la ràdio de Londres i de Moscou.

Es innegable la importància que revesteix el fer prendre un to més ardent a aquesta oposició, endegar-la, dirigir-la, incorporar-la, en fi, al treball pràctic de les minories combatives.

En règim de terror una minoria obeeix a una disciplina política que es proposi incorporar forces a la seva organització específica, difícilment obtindrà resultats importants. La seva acció no anirà gaire més enllà de la que podran desplegar els incorruptibles. En canvi, al voltant d'idees més generals, fins i tot d'una abstracció i, a vegades, d'un sol home (cassos Macià, de Gaulle) s'hi pot fer granitar un poble.

Aquesta definició és la raó d'existència del Front de la Llibertat. No és un partit ni, com declara la direcció del Front, ve a substituir cap partit. És l'aplec, l'organització d'un anheli, d'una voluntat general. És el que en la terminologia cor-

rent en diem un moviment ampli de masses, popular. És l'expressió física del desig de llibertat de tot un poble.

Però el sentiment de llibertat, inseparable del de justícia, ha de prendre forma real i orgànica. I en la realització i organització d'aquests dos sentiments, el primer en estar hi present ha d'ésser aquell organisme que n'ha fet la seva bandera. És que fóra lògicament explicable la inhibició del Front de la Llibertat de la Solidaritat Catalana, en tant que aquest organisme es proposa ésser l'aglutinant de TOTES les forces antifrangistes que volen lluitar per l'alliberament de Catalunya i de tots els pobles d'Espanya?

Algú ha dit: podia anar-hi més tard. No, hauria estat un error. Al nostre entendre, el Consell Central del « Front de la Llibertat » ha tingut un assenyalat encert al participar en la constitució i en signar el pacte i el manifest adreçat al poble de Catalunya, en lloc d'adherir-se més tard. Perquè el coparticip no és un convidat. És dels que convida.

L'argument més frapant que s'ha usat contra la decisió del Consell Central del Front de la Llibertat, és el de la coparticipació en el dit pacte d'un representant dels Republicans de la Lliga Catalana. Si, per part d'alguns, aquest argument ha estat emprat seriosament (an prova d'una simplicitat de discernament que els nostres camarades fins ara no en demostren superar de molt bon troç).

No és a nosaltres a qui correspon de fer la defensa de Solà Canizares, representant d'aquella fracció política. Però volem senyalar un fet curiós. El 7 de juliol del 1937, « La Vanguardia » de Barcelona, publicava una nota de la Secretaria de Propaganda del Ministeri d'Estat del Govern de la República, en la qual donava compte d'una declaració escrita feta pel dit senyor, reiterant llur adhesió al Govern de la República, condemnant sense embuts la Junta de Burgos blasfemant els seus ex-correligionaris que es manifestaven per Franco. Aquella declaració la feia des del Consulat de Nîça, és a dir en tant que emigrat polític escapat de la zona roja, on havia perdut tots els seus béns. En canvi el senyor Maura que també emigrà de la zona republicana no havia fet, des d'aleshores fins a l'alliberament de França, cap declaració contra Franco ni contra la guerra per aquest desfermada. Això no ha pas impedit que Trifon Gómez, membre de les Executives del P.S.O.E. i de la U.G.T. declarés a la premsa que la U.G.T. i la C.N.T. prestaran ajut al govern que el senyor Maura pretén formar.

Apart tot això, però, el que interessava era que el Partit es plantegés si les individualitzats que combaten dintre els quadres del Front i que són afiliats del Partit, podien acceptar l'acord del Consell Central de Front de la Llibertat de participar a la creació de Solidaritat Catalana. El Comitè de França del Partit creu que si el Consell Central d'aquell or-

ganisme s'hagués entossudat en un puritanisme que certs camarades del Partit consideren de l'escola clàssica. Solidaritat Catalana s'hauria constituït sense el Front de la Llibertat i el que és més greu, possiblement contra el Front de la Llibertat i, per tant, contra el nostre propi Partit que participa a la lluita del Front.

I remarqueu's be: de tota la premsa espanyola que es publica a França, solament un periòdic — « Lluita » òrgan del P.S.U.C. — ha al·ludat Solidaritat Catalana desfavorablement i encara en el sentit d'advertir que mai no mantindrà relacions amb elements del Partit « portin l'etiqueta que portin ».

El Comitè de França del Partit, pel que afecta als militants que lluiten a « Front de la Llibertat », enten que aquest organisme ha tingut un encert en ajudar a la creació de Solidaritat Catalana.

El veritable plet intern del Partit

Publiquem en aquest Butlletí el text de la proclama divulgada, dintre i fora del Partit, per un grup de militants. Puntualitzem desseguida que la publicitat que hi donem respon tan sols a l'interès del Comitè de França a situar d'una vegada, i en els seus veritables termes, el que ha vingut anomenant-se el plet intern del Partit. En efecte, el document, en tant que manifestació explícita de l'existència d'una fracció, no hauria de tenir cabuda en les columnes del nostre Butlletí Interior. Però com que el seu contingut — polser a desgrat dels propis autors reals és tan inequívocament revelador d'un vell i decidit propòsit de trencament d'unitat del Partit, estimem que val la pena de fer-lo conèixer a tots els militants, car per ell sol, situa les coses en les seves justes proporcions, en el temps i en l'espai.

La proclama es comenta ella mateixa. Traducció detestable d'un exercici de declamació, centra tota la seva dialèctica al voltant d'un argument que vol ésser obsessionant, tracta de martellejar implacablement el cervell de la gent amb un pinyol invariable i mordent: traïció, Traïció, TRAICIO !. Fa pena el constatar que pels autors reals de la proclama els anys han passat en va. Altrement, haurien tingut en compte que aquell partit que, en els seus primers temps, agrupà predominantment una joventut tan ardida i coratjosa com mancada de ciència i experiència polítiques, ha esdevingut — al cap de catorze anys d'una densitat formidable com els que acabem de viure — un Partit madur, de quadres bregats, allibonats i trempats a l'enclusa de luites insurreccionals, de guerres civils i de sis anys d'un exili únic en la història del món, viscut en mig d'un conflicte mundial que devasta els pobles.

Ben net ho digué el camarada K. en la seva lletra.

« Los que se empeñen en no querer ver el salto enorme que ha dado el mundo y se aferran obstinadamente a formas y fórmulas envejecidas, serán implacablemente barridos por la irresistible corriente de la nueva era ».

I veus ací el text :

Al Comitè de França del P. O. U. M.

a tots els militants del Partit

Companys :

Un malestar profund existeix en els nostres medis. Els acords majoritaris de la Conferència de Tolosa lluny de resoldre la crisi del nostre Partit no han servit sinó per a fer-la més fonda i greu. La conducta tendenciosa i lamentable del Comitè de França ha tingut la trista virtut d'augmentar la desmoralització i el desconcert entre els militants.

EL PARTIT NO ES DEIXARÀ FER. — A la Conferència de Tolosa, l'oposició minoritària — minoritària a la Conferència — denuncia els propòsits de liquidació d'un grup reduït de militants. Els qui a Tolosa estimaren sincerament exagerades i desplaçades les nostres manifestacions, ara les comprendran millor.

Sortosament una reacció sana, enèrgica i plena de promeses s'està operant a tot França contra una política que condueix a la liquidació del P.O.U.M. Un dia són els militants de Burdeos els qui s'aixequen en defensa de la democràcia dins del Partit davant les pretensions autoritàries — ridícules i puerils — d'un membre del Comitè de França que vol imposar a llurs legítimes protestes la solmissió i el silenci. Un altre dia són els camarades de Marsella els que unanimitat afirmen llur fe en el P.O.U.M. i, proclamen el dret a la discussió i a la crítica. I ara són els militants de Carcassonne, de Perpignan, de Tolosa, de Dijon, de la Savoia, de Nevers, d'Orléans i de Poitiers que es pregunten en mig de la sorpresa i d'una inquietut vivíssima on ens condueix aquest lamentable Comitè de França.

Fa uns dies solament, nosaltres ens hauríem limitat a formular hipòtesis i fer una crítica dels procediments i mètodes del Comitè de França. Ara ens trobem davant de fets gravíssims que confrimen d'una manera absoluta les nostres pitjors previsions. Ens trobem davant d'una política tan tenaç com conseqüent de destrucció del Partit, davant del monstruós pacte de Solidaritat Catalana; davant d'unes burdes maniobres que es tramen a Tolosa en preteses reunions d'Unitat Socialista, únicament oberta a la minoria incondicional del Comitè de França i a una dotzena de naufrages i arrepenchits de darrera hora procedents del tristament celebre P.S.U.C. de Comorera.

Tot això s'ha fet i es fa amb pressa, cremant les etapes i a espalltes del Partit. Totes aquestes maniobres d'intrigues no estem disposats a suportar-les amb silenci. Si els membres del Comitè de França desconèixen que la política proletària comporta certes normes d'ètica, nosaltres estem disposats a recordar-les-hi. Els membres del Comitè de França voleu ignorar que els militants del P.O.U.M. tenen personalitat i dignitat i no estan disposats a deixar-se fer?

LA DESLLEIALTAT DEL COMITÈ DE FRANÇA. — Nosaltres estem en condicions d'afirmar que el Comitè de França ha estat deslleial respecte als acords de la Conferència de Tolosa i respecte al Partit. El Comitè de França ha modificat la significació i l'abast de la Conferència de Tolosa intentant donar, als acords allí presos, un valor executiu immediat.

El Comitè de França o qui l'anima més o menys a l'ombra, ha publicat la nota tendenciosa de « FOC NOU » desfigurant d'una manera grollera i premeditada les decisions de la Conferència de Tolosa. El Comitè de França a reduït el Partit a la inactivitat i al silenci per a millor realitzar a la penombra llurs projectes liquidacionistes.

El Comitè de França ha intentat coaccionar la voluntat dels militants — exemple Burdeos — per a fer elegir

comitès dòcils i sotmesos a les seves intencions. El Comitè de França aduec ha volgut iniciar expulsions de militants fidels al socialisme revolucionari començant per el company L. G., per tal de poder desenvolupar més fàcilment la seva política de capelleta i de liquidació.

El Comitè de França no ha publicat « LA BATALLA » ni cap altre periòdic. No ha obert la discussió que el Partit reclama i fa, a desgrat seu. El Comitè de França no ha fet sinó publicar un Butlletí anodí, orfe de tot interès i valor polític.

L'actiu del Comitè de França es redueix a dues coses: Solidaritat Catalana i la pretesa Unitat Socialista.

EL PACTE DE SOLIDARITAT CATALANA. — No entra en els nostres calculs l'emprar mots forts. No volem pas fer demagogia. Ens juguem la sort del nostre Partit i el P.O.U.M., la nostra millor il·lusió, la nostra millor esperança, està en la nostra cara i en la nostra sang.

Tenim sospites del que es preparava; la realitat però ha sobrepassat les nostres previsions.

Nosaltres teniem la seguretat de que algú de la direcció del Partit, algú excessivament dominat per la manca d'escrúpols i per l'esperit d'aventura, treballava per a posar al servei de la petita burgesia de Catalunya els militants de la nostra organització i el que és encara pitjor, el moviment il·legal que en condicions difícils han creat els nostres camarades a casa nostra.

Doncs bé, s'ha anat més lluny. Quin militant del P.O.U.M. no haurà sentit nèixer en si mateix una indignació sense límits al veure que el Pacte de Solidaritat Catalana el signen un membre de la direcció del P.O.U.M. i Solà Canizares, dirigent de la odiosa i odiada Lliga Catalana?

Des d'un punt de mira general podríem considerar Solidaritat Catalana com una obra de divisió de les forces antifeixistes. Però no és així el que més ens interessa. El fundamental es que es tracta d'una nova edició de la U.N.E. exclouent-ne però les forces obreres.

L'Esquerra que es preténia el Partit Republicà més avançat allarga carinyosament la mà a la Lliga. ("L'esquerra i la Lliga, escriu K. són les dues cares d'una mateixa medalla").

I naturalment, els dirigents de l'Esquerra no allarguen la mà a la C.N.T., ni a la U.G.T., ni tampoc al P.O.U.M. en tant que P.O.U.M. El nom del P.O.U.M. brilla massa. Aquestes quatre lletres estan massa fortament gravades a la història de la Revolució Espanyola per a poder figurar en un tal contuberni. El Comitè de França ha tingut d'agafar-se a la planxa de salvació del Front de la Llibertat.

Els dirigents de l'Esquerra fan traïció a la unitat de les forces antifeixistes aliant-se amb la Lliga, Partit de la burgesia catalana, aliada de Gil Robles en al 1934 i aliada de Franco abans i durant la guerra civil. L'aliança es fa en contra del moviment obrer i camperol i en contra de les llibertats de les masses populars catalanes.

Els dirigents dels nuclis nacionalistes catalans van pel camí de la capitulació a l'altar-se amb ells millors amics dels pitjors enemics de les llibertats de Catalunya.

El 14 d'Abril les masses populars proclamaven la República Catalana al crit de: « Mori Cambó », « Visca Macià ». Setmanes després Cambó i la Lliga es feien « Republicans ». El 6 d'Octubre l'ofensiva popular va trobar la Lliga Regionalista aliada amb la reacció espanyola. I no cal parlar del que va passar durant la guerra a casa nostra.

Però anem a lo que és essencial per a nosaltres, militants del P.O.U.M. Que no se'n vingui amb explicacions casuístiques. Diem al pa, pa i al vi, vi. La direcció del P.O.U.M. sense consultar el Partit i violant els acords de Tolosa ha compromès greument la nostra organització en la pasterada

anomenada Solidaritat Catalana. El Front de la Llibertat és un organisme creat pel P.O.U.M. El primer número de « LA BATALLA » il·legal ho proclama clars i públicament.

A la Conferència de Tolosa es va decidir patrocinar un Bloc Català de totes les forces antifeixistes, es a dir, de tots els sectors obrers i republicans. Solidaritat Catalana no té res a veure amb el Bloc Català. Solidaritat Catalana pretén agrupar totes les forces de la resistència. Això es fals puig que ningú ignora que la C.N.T. es una de les forces més importants de la resistència a Catalunya.

Nosaltres no podem considerar com vàlida la presència d'un membre de la direcció del P.O.U.M. en el Comitè de Solidaritat Catalana. I amb nosaltres estem segurs que els nostres companys de la Península no acceptaran tampoc Solidaritat Catalana i desautoritzaran també, als qui pretenen representar-los.

A la Conferència de Tolosa es va manifestar i tothom va estar-hi d'acord que únicament un Congrés del Partit podia canviar l'estructura i els principis fundamentals del P.O.U.M. Solidaritat Catalana amb la Lliga pel mig i sense formar-ne part els sectors obrers catalans significa renegar dels nostres principis, així com dels objectius tàctics a aconseguir, els laborats a la Conferència de Tolosa.

En el començament del derrumbament del franquisme la burgesia catalana es reagrupa sota la bandera de Solidaritat Catalana per a recollir el poder de mans de les autoritats de Franco, per tal d'evitar tota acció de la Resistència proletària i de les masses populars. No oblidem les experiències recents d'Itàlia, de Bèlgica i de Grècia. (El senyor Irla que preté ésser el President de Catalunya, ha manifestat ja la seva oposició a la Resistència Catalana. Sens dubte el senyor Irla aspira a ésser un Pierlot o un Papandreou a les ordres de Churchill.)

GAL MANTENIR-SE DINS DE L'ALIANÇA DEMOCRÀTICA. — En diferents medis s'ha iniciat una ofensiva contra l'Aliança Democràtica, avui Junta d'Alliberació. La retirada de l'Esquerra en algunes localitats, el Pacte de Solidaritat Catalana i certes maniobres d'alguns dirigents d'Esquerra Republicana ho posen de relleu. Perquè tot això? Perquè l'Aliança Democràtica ha estat creada per les organitzacions obreres, perquè són elles les que en el seu si juguen un paper preponderant. I ara són les organitzacions i les tendències que han cregut trobar amb Maura el Badoglio espanyol, les que comencen a sabotejar l'Aliança Democràtica. Nosaltres que hem estat sempre partidaris de l'ingrés a les Aliances Democràtiques, creiem que ara és més necessari que mai a l'objecte de reforçar el front de les forces obreres per tal d'oposar-se a les maniobres dels Partits i sectors petits burgesos que ho esperen tot de l'imperialisme anglo-americà.

EXIGIM LA DIMISSIÓ DEL COMITÈ DE FRANÇA. — Nosaltres minoritaris a la Conferència de Tolosa, estem convençuts de que la majoria del Partit comparteix els nostres punts de mira. La nostra línia política coincideix en la que defensava « LA BATALLA » il·legal, aprovada en la segona Conferència del P.O.U.M. celebrada pel Juliol de 1944 a Barcelona; amb els extrems essencials de la carta del volgut company K., i amb la política desenrotllada a Amèrica pels camarades G. i G.

Els acords de la Conferència de Tolosa han estat violats. El Comitè de França ha abusat dels poders que li va conferir la Conferència per tal de realitzar maniobres tendencioses contra l'honor revolucionari i contra el prestigi del Partit. El Comitè de França ha de dimidir. Nosaltres exigim aquesta dimissió en nom dels acords de Tolosa i en nom de tot el que el P.O.U.M. ha significat i significa.

Nosaltres invitem tots els Comitès i militants del Partit a aixecar-se resolta i unanimitat en contra de la conducta intolerable de l'actual direcció, en contra de la maniobra

tèrbola i anti-obrera que significa Solidaritat Catalana, i, els invitem també, a exigir junt amb nosaltres la dimissió immediata del Comitè de França.

Els Comitès Departamentals, depurats energíca i rapidament dels elements que siguin partidaris de l'aliança amb la Lliga, han d'assumir provisionalment totes les responsabilitats polítiques i orgàniques del Partit. Una reunió de Delegats Departamentals tindrà d'elegir un nou Comitè de França encarregat de la direcció del Partit. Aquest Comitè ha d'organitzar una nova Conferència.

PEL SOCIALISME I PEL P.O.U.M. — Nosaltres militants del P.O.U.M. reivindicuem tot el passat revolucionari del nostre Partit que tants sacrificis ha fet en defensa dels interessos de la classe obrera. El Partit que en Octubre va assenyalar el camí al poble de Catalunya — traïdonat per la Lliga i per determinats elements de l'Esquerra — El Partit que va cobrir-se de glòria durant les jornades de juliol i de maig.

Volem, com els nostres germans de Catalunya i de la Península — i ens remetem una vegada més a LA BATALLA IL·LEGAL — que el P.O.U.M. visqui i sigui l'esperança de la classe treballadora.

Ens adreçem als vells militants que com el nostre mestre aixecaren a Catalunya la bandera del marxisme revolucionari. Als companys que com F. i R. feren de Lleida el millor baluart del P.O.U.M. Als joves, a la jove generació que feu de la Joventut des del 30 al 36, l'avant-guarda heroica i agnèrrida del Partit. Ens adreçem a tots els militants que conserven la fe en la classe obrera i en el Socialisme.

Hi ha una lluita a l'interior del Partit. Aquesta lluita no es pas com les altres. No es tracta de diferències tàctiques circumstancials. Són qüestions fonamentals les que ens separen. Els qui s'alien amb la Lliga han trencat definitivament amb el P.O.U.M., amb el moviment obrer, amb el Socialisme.

I és amb el P.O.U.M., per la classe obrera, pel Socialisme, que nosaltres combatim i combatrem fins a la fi.

L'elaboració d'aquesta proclama és d'una irresponsabilitat tan marcada que podem dir que mai, en crisis internes viscudes anteriorment pel Partit, ningú no havia arribat, com en el cas present, a mancar en un grau tan elevat, dels més elementals principis d'ètica política.

No és la primera vegada que els autors reals del document s'han dedicat a fer una política de disgregació organitzant fraccions dintre del Partit. És una manera especial d'interpretar la democràcia interna i la disciplina quan hom no està a la direcció del mateix. És tan difícil de fer de simple militant! En tot cas, el Partit mai no s'ha deixat impressionar per actituds més o menys brillants. Té prou responsabilitat i prou maduresa per a confiar-se a les decisions del seu sistema tradicional orgànic, única forma democràtica d'elaborar i rectificar les posicions polítiques.

Analitzat en conjunt el document no és una plataforma política sobre la qual pugui assentar-se una actuació seriosa del Partit. Molts dels signants varen provar, a la Conferència de Tolosa, no tenir cap posició política. Continuen essent conseqüents! El document és simplement l'explosió d'un despit mal contingut, contra tots i contra tothom, habitual a la mentalitat dels seus promotors. Aquesta mentalitat « a tot cassar » el Partit ja n'ha fet desgraciadament l'experiència, des del 1936 ençà, per creure que podem continuar pel mateix camí. Tant aquí com a Espanya el Partit s'ha traçat un nou camí i no se n'apartarà fins que a Espanya com aquí, no se'n dongui un de millor. Ara bé;

que no es facin il·lusions els que res no han après de la nostra guerra civil i de l'evolució del món. El Partit podrà modificar la línia política actual si la majoria ho creu un dia necessari. Però en el que no caurà mai més és en el confusionalisme ultra-esquerrista i antitotes-les coses que una mentalitat de criticisme intel·lectualista li voldria donar.

No tots els signants de la carta en tenen la mateixa responsabilitat. Alguns d'ells, que ja s'han adonat haver estat sorpresos en llur bona fe i en llur desorientació, n'han retirat la signatura. No dubtem que d'altres ho faran també. Alguns dels signants ni tant sols pertanyen al Partit. D'altres militen dintre de disciplines estranyes a nosaltres. Els responsables són els que han explotat el sentiment i la confusió, aprofitant un dels moments delicats de gestació política i de dispersió del Partit.

Ha estat la signatura del Pacte de Solidaritat Catalana, amb la presència de Solà Cañizares, la base fonamental de la proclama fraccional. Podrien agrair a Solà Cañizares l'oportunitat que els ha donat de refer, una vegada més, llur maniobra si una vegada més també, no s'haguessin equivocat.

Mentre una desorientació profunda mina la major part del moviment obrer, el Partit avui sap on va, vol arribar a la superació i té fe en l'esdevenidor.

Pel que és referent al C. de F., no ha fet res més que prendre seriosament i amb activitat la realització dels acords del Partit de Catalunya i de la Conferència de Tolosa.

Ha fet les publicacions que ha cregut convenientes i a mesura de les seves possibilitats. Verbalment, en les conferències d'informació, ha donat compte de la seva activitat a la base de militants i ha demanat i obtingut el seu assentiment. Ha mantingut permanentment contacte amb els seus Comitès dirigents de Catalunya, informant-los de la seva activitat. Mai no ha promès de publicar « LA BATALLA », per tal com hi ha un acord del Comitè Executiu del Partit, reportat pel Delegat de Barcelona a la Conferència de Tolosa, segons el qual no podrà ésser publicada pel Comitè de França ja que com a òrgan central del Partit, la seva publicació depèn directament del Comitè Executiu.

L'elaboració de tots els pactes i de totes les adhesions han estat consultades i autoritzades per la Direcció del Partit a casa nostra.

Ningú no pot queixar-se de manca de democràcia. Els Delegats de l'Executiu de Barcelona i de França que portaven la missió del Comitè Central del Partit d'organitzar la Conferència de Tolosa, varen haver d'enfrontar-se amb els promotors de la proclama — els quals ja aleshores feien fracció — per a aconseguir el retardar la Conferència i donar temps a què hi assistís el màxim possible de militants. Foren els propis animadors de l'actual fracció els que s'alçaren contra la circular que el Partit a França publica en el mes d'agost del 1944, els que amenaçaren amb l'escisió si no es procedia ràpidament a la celebració de la Conferència i els que impediren, amb la menaça del trencament de la unitat, que la dita Conferència pogués anar precedida d'un període de discussió. Els militants recorden i coneixen perfectament la circular d'agost i els documents i lletres que els caps de l'actual fracció van fer circular en aquella època.

El caràcter de les Aliances i adhesions, pel que es refereix al Partit, estan exposades en la documentació fins ara publicada i, sobretot, en el Butlletí Interior n.º 2. Els militants no han de fer res més que atènyer-se a les resolucions preses per a jutjar els compromisos polítics

que hagi pogut contreure el Comitè de França en nom del Partit.

Fins ara, totes les mesures disciplinàries que el Comitè de França ha pres responen més al desig de garantir la normalitat orgànica del Partit que a la necessitat de desfer la cosa fraccional, la qual mai no ha deixat de subsistir. Hem tingut interès que no voldríem que es confongués amb debilitat — en donar a l'exterior la sensació d'unitat, car les crisis internes són, en general, signe de debilitat. Per contra, els autors reals del document no han parat d'entorpir la labor del Partit a França i han sabotejat constantment l'obra política d'organització i de finançament de l'activitat del Partit a Espanya. Això sol els incapacita per a parlar.

Per una d'aquelles paradoxes que desconcerten als que es mantenen en un estat de confusió, el document fraccional s'esforça en emprar un lèxic revolucionari per a explicar una posició políticament reaccionària. El Partit mai no ha dit que localment no s'anés a les Aliances Democràtiques. Tot el contrari, ha considerat que en l'esfera local aquestes eren utilíssimes per a mantenir la unitat dels refugiats. Políticament, la direcció del Partit ha estat fidel a la concepció de la Conferència de Tolosa, això és superar-les amb una política de blocs. Tota aquesta política es troba en període de gestació i, per tant, no ha pres formes definitives. Solidaritat Catalana i el Bloc Base plantegen en els seus manifestos una posició revisionista molt més revolucionària que el manifest de la Junta d'Alliberació (Aliança Democràtica). De la mateixa manera que els Blocs nacionals, Aliança Democràtica-Junta d'Alliberació està en gestació i no és un organisme definitiu. Centrar tota la política en aquest organisme és no tenir una política pròpia o, pitjor encara, no tenir-ne de cap classe, que és el que els passa als promotors del document fraccional.

Cap de les organitzacions obreres ni republicanes de la Península no s'ha pronunciat contra Solidaritat Catalana en tant que força constituïda. Ho faran potser en el que pugui referir-se a les seves formes d'actuació i de definició. La única malhaurada coincidència en jutjar « monstruosament » Solidaritat és la del document fraccional i la de « Luché » de Clases », òrgan de la Secció espanyola de la IV Internacional. Per la seva part la crítica del Partit s'ha circumscrit a posar de relleu la necessitat de l'adhesió del moviment obrer a Solidaritat Catalana, per a arribar a l'estadi de veritable Bloc Polític Català.

Volem remarcar la contradicció en què ens trobaríem el dia que tornem a Catalunya, si entorn de la política d'aliances no tinguéssim en compte ja ara, la relació de forces que estaran en presència a casa nostra. A Catalunya, l'Aliança Democràtica, sense l'adhesió dels partits catalans (i tenint en compte que allà el P.S.O.E. pràcticament no existeix) no serà cap organisme determinant. El nostre Partit que, precisament, és a Catalunya on té la força giraria entorn d'una Aliança virtualment inexistent en aquella regió.

La concepció que els signants del manifest tenen de les aliances, prova una manca de confiança en ells mateixos per a fer una política pròpia. Tot aquest grupet fraccional, als quals constantment els tornen a la boca els mots « revolucionari » i « salvació del Partit », no ha ben digerit la repressió que sofria el Partit i té por de quedar desplaçat. Per això tota la seva teoria és anar a remolc. No intervenir en el laboració de res i sentir-se còmodament per a criticar.

La inconsciència i la irresponsabilitat dels autors de la proclama, premen un caràcter realment lamentable al referir-se al Moviment Socialista de Catalunya. « Burdes

manobres », « preteses reunions d'unitat », « naufragis i empenedits de darrera hora », són els arguments dialèctics de l'escassa mitja dotzena d'individus pertanyents a una raça caduca de crítics exasperats. Si les aberracions polítiques es prestessin a fer broma, podríem respondre: « Senyors, ho sentim molt, però no hi podem fer res. La cosa ja rutlla. Han arribat tard. » Exactament. El Moviment Socialista de Catalunya ja està en marxa, publica el periòdic « ENDAVANT » i constitueix delegacions locals. I qui ho anima? Tots els homes i organitzacions que, sentint-s'hi interessats, professen o abracen el lema de Federació, Democràcia i Socialisme. Naturalment cap d'ells no representa un tipus de mentalitat semblant a la dels inspiradors i autors del trist document.

I com que el Comitè de França ho portava tan amagat, va procedir de seguida, per tal de mantenir el misteri, a publicar tot el procés, *in extenso* en el Butlletí Interior del mes passat, i a celebrar tantes assemblees d'informació com materialment ha estat possible.

Val la pena de continuar el comentari d'un document tan poc seriós? No ho creiem pas. Trobem poca cosa a dir quan els arguments estan constituïts amb materials anacrònics. La major part de les frases estereotipades que s'hi han inserit, ens les sabem de memòria i desde fa molt temps. Però hi ha una cosa que ens sap molt greu: que aquella literatura, barreja « nextricable » de fulminacions, vileses i vulgaritats, hagi estat produïda per a destinar-la a impressionar i causar efecte en el Partit, car és una ofensa per la gran majoria dels seus militants el fet de tenir una idea tan ment mesquina de llur valor moral de llur qualitat política i de llur sentit comú.

Amb tot, no volem passar per alt, no podem deixar de fer ressaltar l'impudor que significa l'amparar-se dels noms de camarades dolorosament absents, per a fer-ne bandera de rebeldia dintre i contra el Partit. Això no són armes de bona ni de mala llei. D'això se'n diu oblit imperdonable dels principis de moralitat i d'honestetat polítiques.

Per la resta, les Seccions del Partit i els militants isolats es cuiden d'anar donant la sola resposta digna. Que ho comprovin els propis autors de l'històric document. A la secció *Vida del Partit* ho trobaran. I si ho miren bé, veuran con els escu a mida el proverbi castellà: « Parieron los montes... y salió un ratón. »

Però no ens hem d'enganyar. El document fraccional és l'acte culminant de la tasca corrossiva d'un tipus de revolucionari malaltís, misantròpic, que per temperament no farà mai altre cosa que la « guerrilla » del rantell. Son els borinets del moviment obrer. No es cap tendència. És una mentalitat de la qual el P.O.U.M. n'ha pagat cara l'experiència.

Fatalment, el militant d'un partit obrer que, per badoqueria, per irrelleixió o per reacció inversa arriba a intoxicar-se d'aquest virus, està irremediablament perdut en tant que element útil a l'aparell propulsor del Socialisme: el partit de quadres i masses.

Ha estat precisament amb el propòsit d'immunitzar els camarades contra aquest virus que hem fet aquest comentari al text del document. Estem persuadits que la majoria de companys que l'avalen amb llur signatura han estat hipnotitzats pels mots forts i per les actituds més o menys heroïques. Hem procurat fornir-los hi els elements de judici necessaris per a que estiguin en mesura d'explicar-se, cadascun amb ell mateix, i de reprendre l'hàbit i la condició fonamental d'un veritable Partit: l'esperit de disciplina.

No demanem un pensament monocorde. Si no hi hagués varietat de criteri, la democràcia interna fóra perfectament inútil. Que hi reflexionin els companys al·ludits. Si després d'haver hi ben meditat n'hi ha que no es senten amb l'ànim d'abandonar uns procediments completament aliens a les normes clàssiques del nostre Partit — d'un Partit obrer — val més que renunciïn al títol de militant, perquè de totes maneres no podrien romandre en la companyia d'una gran família que té per lema comú un tríptic inalterable: Coratge, Responsabilitat i Disciplina.

Vida del Partit

MESURES DE DISCIPLINA

Amb motiu de la situació irregular de les Seccions departamentals de la Gironde i de Bouches-du-Rhône, el Comitè de França adoptà les resolucions que a continuació s'inserixen.

P.O.U.M.

Paris, 17 febrer del 1943

*Al Comitè i afiliats de la Secció
del Departament Bouches-du-Rhône
MARSELLA*

Companys: La situació creada per aqueixa Secció per l'actitud incomprensible dels membres del seu Comitè, col·locaria els seus adherents, si el C. de F. no adoptava les mesures pertinents, en el cas paradoxal de perdre llurs drets de militants i tenir la creïença d'haver complert sempre amb llurs obligacions.

Quan un membre del C. de F. estigué a Marsella els dies 11 i 12 de Desembre passat, establí una llista dels afiliats d'aqueixa Secció. Com que el company que fins aleshores estava encarregat de les feines d'organització i administració de la Secció de Marsella no posseïa totes les dades, la llista quedà incompleta i el nou Comitè s'encarregà, naturalment de completar-la. Fins avui encara no s'ha rebut res, malgrat els repetits recordatoris fets especialment a aqueix Comitè i els de caràcter general publicats en els Butlletins i Circulars. A Marsella hi ha hagut ingressos de nous militants i sortides per canvi de residència, moviment del qual el C. de F. només en té esment per deducció.

Però hi ha quelcom més greu. Ben segur que els companys d'aqueixa Secció es creuen al corrent de la cotització ordinària i de la voluntària per Espanya. No dubtem que és així vis a vis del Comitè de Marsella. Pel Comitè de França, que és dir el Partit en general en aquest país, resulta tot el contrari. El Comitè de la Secció de Marsella no ha pagat, provinent dels afiliats, ni una sola quota ordinària corresponent al Partit a França, ni cap de voluntària pel Partit a Espanya, amb la sola excepció, pel que fa en les quotes voluntàries, del company J. M. que les ha enviades directament al C. de F.

De més a més, aqueix Comitè ha donat la callada per resposta cada vegada que li hem demanat d'aclarir i dir-nos on havia anat a parar la quantitat de 1.670 fr. que entregà el company A. P., per tal que aquest l'enviés per gir postal al C. de F.

Ignorem a profit de què i de què es fan aquestes arbitràries retencions de diners pertanyents al Partit representat pel C. de F. El fet és que la persistència en tal anomalia comportaria la inhabilitació automàtica dels companys d'aqueixa Secció, en tant que militants del Partit, en uns moments en què justament el concurs de tots és tan necessari. Per tal, doncs, de mantenir en la plenitud de llurs

drets i deures als companys de la Secció Bouches-du-Rhône, el C. de F., sota la seva estricta responsabilitat, adopta les mesures provisionals següents:

1. — L'actual Comitè d'aqueixa Secció és dissolt.

2. — Es nomena el company J. M. Delegat administratiu i de relació. Les seves funcions són limitades a transmetre al C. de F. els fons provinents de cotitzacions i a les qüestions de relació i enllaç que aquest li encomani. A tal efecte, els companys de la Secció abonaran llurs respectives quotes a la Delegació.

3. — Orgànicament els grups o cel·lules de la Secció s'entendran i dependran directament del C. de F.

Aquestes mesures tenen caràcter merament transitori. Quan el partit hagi resolt els immediats problemes d'ordre intern que té plantejats, la Secció es reorganitzarà pels procediments normals.

Amb salutacions socialistes.

Pel Comitè de França:

Paris, 16 Febrer 1943

Al Comitè Departamental del P.O.U.M.

Departament de la Gironde. BURDEUS

Companys: la situació creada en aqueixa Secció departamental per l'actitud que vénen observant 4 dels 5 membres d'aqueix Comitè, pren un caràcter de desordre interior inèdit fins ara en el nostre Partit, malgrat els seus 14 anys d'existència.

No és qüestió en aquest instant d'analitzar-ne les causes car ja serà fet en el seu moment i en un altre lloc. Constatem fets. Aquests són múltiples i cadascun sobrepassa en gravetat l'anterior. En aquesta tasca, lamentable i nociva pel prestigi del Partit, han estat recorregudes totes les gradacions: derroisme en relació a la línia política adoptada a la Conferència de Tolosa, sabotatge de la gestió directiva del C. de F., trencament de la unitat dintre la pròpia Secció de Burdeus, irregularitat administrativa i finalment, retenció, a profit no sabem de què ni de què, de la totalitat de les cotitzacions ordinàries dels afiliats de Burdeus que regularment correspon ésser enviades al C. de F.

Aquest estat de coses col·loca els companys de la Secció de la Gironde — per culpa del seu propi Comitè, sens dubte, contra llur voluntat — en una situació irregular tal que, de persistir-hi, perdrien el caràcter d'afiliats del Partit.

Per tal, doncs, de mantenir en la plenitud de llurs drets als companys d'aqueixa Secció i, a l'ensemble, de responsabilitzar-los en els seus deures, el Comitè de França — que en un pla general informará a tot el Partit a França i al Comitè Executiu a Espanya — pren, sota la seva estricta responsabilitat, les mesures provisionals i de caràcter transitori que a continuació s'esmenten:

PRIMER. — L'actual Comitè departamental del P.O.U.M. de la Gironde és dissolt. El company P. B. cessa també en les funcions de representant del Partit al C.A.R.E.

SEGON. — La suspensió de tota activitat de membre del Partit, acordada el 19 de Desembre darrer contra l'afiliat Ll. G., continua subsistent, per tal com el C. E. no ha comunicat encara la resolució definitiva.

TERCER. — Es nomena una Delegació composta dels companys J. N. i J. M. dependent directament del C. de F., de caràcter exclusivament administratiu i de relació. Les seves funcions són limitades a encaixar i transmetre al C. de F. els fons provinents de cotitzacions ordinàries, de la subscripció permanent per al Partit a Espanya i d'altre

classe que hagin d'ésser ingressades al Partit a França i, en quant a relació i entic, les que li siguin encomanades pel C. de F. A tal efecte, els companys de la Secció departamental de la Gironde abonaran llurs respectives quotes a l'esmentada Delegació.

QUART. — Orgànicament, les cèl·lules o grups d'aquella Secció s'entendran i dependran directament del C. de F.

Aquestes mesures tenen caràcter merament transitori. Quan al Partit hagi resolt els immediats problemes d'ordre intern que té plantejats, la Secció de la Gironde es reorganitzarà pels procediments normals.

Amb salutacions socialistes,
Pel C. de F. del P.O.U.M.

P.O.U.M. Paris, 14 Febrero 1945.
COMITÉ DE FRANCIA

*Al Presidente del Comité Antifascista
de refugiados españoles (Junta Española
de Liberación). — Burdeos.*

Estimado compañero :

En la Sección de Burdeos de nuestro Partido se ha producido, por parte de un grupo de afiliados, un estado de indisciplina interior que estamos en vías de resolver, con arreglo a nuestras normas orgánicas.

En su consecuencia, nos permitimos poner en conocimiento de V. que el Comité de Francia del P.O.U.M. i el Delegado en este propio país de nuestro Comité Ejecutivo, han acordado relevar de las funciones de Representantes del Partido en el C.A.R.E. de Burdeos a los compañeros P. B. y L. G. Los nombres de los nuevos Delegados del P.O.U.M. que asumirán su representación en dicho C.A.R.E. le serán comunicados oportunamente e irán debidamente acreditados por este Comité de Francia y por el Delegado de nuestro Comité Ejecutivo.

Por otra parte, enterados que en el mitin que ese C.A.R.E. proyecta celebrar en la propia ciudad de Burdeos el domingo próximo día 18 de los corrientes, está designado para tomar parte en él como orador el compañero W. S., en representación del P.O.U.M., nos cabe comunicaros que, por las razones antes expresadas, dicho compañero no está acreditado para hablar en nombre de nuestro Partido.

Aprovechamos la ocasión para transmitirle nuestros fraternales saludos socialistas.

Por el Comité de Francia : Q.

*Por el Delegado en Francia
del C. E. : R.*

Amb data 23 de l'actual, el Comitè de França ha convocat pel dia 11 de març vinent assemblees a Marsella i Burdeos, sota l'ordre del dia següent :

- I. — Informe del Comitè de França.
- II. — Reorganització de la Secció.]

Acords presos per les assemblees d'informació celebrades fins ara

Tolosa, dia 21 de gener.

S'acordà aprovar l'informe del C. de F. Després de l'intervenció de diferents camarades, s'aprovà en tot la gestió del C. de F. amb referència a Solidaritat Catalana i al Moviment Socialista de Catalunya.

Carcaassona, dia 28 de gener

S'aprovà, per unanimitat, l'informe i la gestió del C. de F.
París, dia 28 de gener.

S'acordà :

I. — Aprovar l'informe del C. de F. i la seva gestió relativa a Solidaritat Catalana i el Moviment Socialista de Catalunya.

II. — Que el C. de F. prangui les mesures necessàries per a l'observància de la disciplina dintre el Partit, sancionant amb l'expulsió els militants que la trenquin.

Perpinyà, dia 4 de febrer.

Després d'un llarg i mogut debat, s'aprovà l'informe i la gestió del C. de F. per una gran majoria.

Montpellier.

En la visita que s'els féu darrerament, els companys de Montpellier han manifestat llur identificació amb la línia política del Partit i la gestió del C. de F.

Orleans, dia 11 de febrer.

S'acordà :

I. — Que el Partit mantingui dins el M.S.de C. el criteri que aquest no entrarà a formar part de S.C. sense que abans tots els components de la mateixa no aprovin un programa d'actuació política a realitzar després del nostre retorn a Catalunya.

II. — Que el Partit exigeixi de tots els militants una disciplina absoluta ; que busqui la forma més encertada per acabar amb els treballs fraccionals i d'indisciplina existents en l'actualitat o que sorgeixin més endavant, arribant a l'expulsió del Partit dels que no acatin les Resolucions lliurement adoptades.

III. — Que el C. de F. tingui als militants informats el més àmpliament possible dels treballs que en tots els aspectes realitzi el Partit.

Haute-Loire

Els companys de Biele manifesten llur acord absolut amb la línia política lliurement adoptada pel Partit i s'adhereixen a les mesures d'energia que el C. de F. decideixi prendre per a fer prevaldre en el Partit l'ordre i la serietat que li corresponen.

Assemblees d'informació a celebrar

Dia 4 de març : Chartres.

Dia 11 de març : Marsella, Burdeos i Nevers

Reunió del C. de F.

i dels Secretaris polítics departamentals

El C. de F. acorda convocar una reunió dels Secretaris polítics departamentals pel dia 18 de març vinent a Tolosa (el local s'indicarà ulteriorment) per a discutir el següent ordre del dia :

I. — Informe del C. de F. i del Delegat del C. E.

II. — Informe dels Secretaris polítics departamentals.

III. — Qüestions orgàniques.

IV. — Qüestions administratives.

En aquesta reunió seran plantejats tots els problemes polítics actuals i serà estudiada la forma de dotar el Partit a França d'un òrgan que exerci les funcions de Comitè de França Ampliat.

NOTA IMPORTANT

Es prega a tots els camarades del Partit que han pertenescut a la Unió de Rabassaires e a la F.S.A.C. que comuniquin urgentment al C. de F. llurs noms, adreces i càrrecs ostentats en aquelles organitzacions. La Comissió Agrària del Partit té necessitat urgent de posseir aquestes dades en vista a una imminent Assemblea de rabassaires. Esperem que tots els companys interessats ens les comunicaran ràpidament a l'adreça del Comitè de França.

ALTRA

Cridem l'atenció de tots els militants sobre el fet — que hauran remarcat — de la substitució, en documents que publiquem en aquest Butlletí, dels noms i cognoms per les inicials dels camarades que hi són al·ludits. Hem hagut de fer-ho per elemental mesura de precaució, car resulta que no tothom ha ben comprès què vol dir « Butlletí Interior ». És molt important que cap company no oblidí que aquests Butlletins no han d'ésser divulgats, per cap motiu fora de l'àrea del Partit.

« ENDAVANT »

Organ del Moviment Socialista de Catalunya

El Moviment Socialista de Catalunya, del qual forma part el nostre Partit, publica, com a òrgan central seu a l'emigració, el setmanari « ENDAVANT ». El C. de F. del Partit recomana a tots els militants que contribuïxin a donar-hi la màxima difusió i que tots els que puguin hi col·laborin amb articles o informació.

EL PREU DEL BUTLLETÍ ES FIXAT
3 FRANCS L'EXEMPLAR

La « questió » espanyola

La « questió » espanyola reté avui l'atenció de les cancelleries i fins i tot — deia un diari francès — l'atenció general. D'una banda l'actitud de Franco en el problema europeu i, per l'altre costat, la desafecció general dels pobles hispànics per un règim que repugna a llur mentalitat, situen el problema en un pla de viva actualitat.

En realitat el règim « nacional-sindicalista » és sostingut, a l'interior, per un ramat de mamífers alimentats per un escandalós pressupost de l'Estat, i, a l'exterior, per la precaució i el tacte del capitalisme occidental que s'esforça en apuntalar un edifici que trontolla des de fa molts anys i que la batzegada enorme de la guerra actual podria enfonsar definitivament.

Entre aquests dos elements permanents de la « questió espanyola » n'hi ha un tercer sotmès a influències variables, però que ha de jugar un paper determinant en la liquidació del franquisme: els partits i les personalitats a l'emigració.

Tothom està d'acord — adhue els guerrillers i llur Mecenes, el Partit Comunista — en admetre que la balança de les probabilitats per l'enderrocament de Franco, es decanta del costat de l'assíria exterior. Per a això hi ha bel·logràfias a dans les coulisses.

La nota predominant en aquestes darreres setmanes han estat les activitats de Negrín. Negrín vingué a França abans de la celebració de la Conferència de Ialta. Hom donà a entendre que el notable doctor encarnava els desitjos de la U.R.S.S. amb relació a la « questió » espanyola. El P. C. espanyol declarà que li prestaria sense regateig el seu suport. Els comunistes asseguraren que el Govern Negrín era l'únic vàlid i la fantàstica Junta Suprema quedava postergada al dormitori de la minyona.

Negrín, però, continuà les entrevistes i mentrestant s'acabà la Conferència de Ialta, on foren examinats els casos dels països neutres i, en particular, el d'Espanya, per varies raons: I. — El caràcter de no-bel·ligerant que es donà Franco. II. — L'afluència d'alemanys a la nostra terra i la vigilància policial que hi exercien. III. — L'ajut que la indústria espanyola aporta a l'Alemanya perlostant. IV. — L'amenaça franquista que es féu sentir al Pirineu durant els dies de l'ofensiva de von Rundstedt.

Després de Ialta, perdé verosimilitud la hipòtesis segons la qual Negrín, pel fet d'ésser persona grata a la U.R.S.S., seria l'immediat successor de Franco.

En aquestes darreres dies aquest fet ha estat confirmat pel propi Negrín. En unes declaracions a un periodista francès, ha manifestat que des de Londres pensava embarcar per Mèxic. « Valg alla baix, — ha dit — no pas per jugar un rol polític en el futur govern, sinó per a aplanar certes dificultats, nascudes durant la guerra civil espanyola i que feien delicats, perillosos inclús, els contactes entre certs grups polítics. Aqueixes dificultats no resistiran a les explicacions que em proposo donar. » Afegí que està persuadit que les Corts a Mèxic el llegiran, per una molt forta majoria, President de la República el Senyor Martínez Barrio i que és probable que el Govern s'instal·li a França. I acabà: « No desitjo jugar el rol que certs partits voldrien fer-me tenir. » Segons el comentarista francès, Negrín remetria els seus « poders » al President de la República i possiblement no seria ell l'encarregat de formar un govern i es retiraria de la vida pública.

Aquesta baixa de puata de Negrín prové també del resultat de les entrevistes que tingué amb els Partits i organitzacions sindicals espanyoles a l'emigració, els quals han mantingut una actitud irreductible davant la darrera combinació manobriera del P. C.

Per la seva banda, Maura continua « lent Govern ». Segons es deia aquestes darreres dies, Maura havia estat invitat a traslladar-se a Londres per a escoltar el pretendent Don Juan i els seus « menagers » López Olivan, Gil Robles i el contrebandista March, el qual després d'haver sostingut Franco, aravalent la cosa apurada, preté finançar la restauració monàrquica. Si Maura acut a la cita, hom afirma que serà per a dir al pretendent que no ha de guardar cap esperança de pujar al tron.

Sha parlat insistentment d'una entrevista celebrada entre Maura i Negrín, en la qual aquest hauria reconegut, davant les proves aportades pel primer, que l'intent de Maura de formar un Govern de transició per anar al restabliment de la República, comptava amb la conformitat del Partit Socialista, dels Republicans i de les dues Centrals Sindicals. I que l'únic que no l'apoyava era el P. C.; ajut, però, que no havia demanat i que no necessitava.

En un terreny més vague, però sens dubte més solemne i de repercussió mundial, hi ha la Conferència Internacional de Sindicats que acaba de tenir lloc a Londres. En nom de 59 milions d'obrers d'Europa i d'Amèrica representats, la Conferència acordà com a principi de política comuna: l'eliminació completa de les potències i de la ideologia feixistes en el món i de les dictadures dels països neutres. S'al·lindà concretament a Espanya i es propugnà la ruptura de relacions de les Nacions Unides amb l'Espanya franquista.

L'acció de la classe treballadora internacional en relació al nostre problema tindrà una influència importantíssima. A aquest històric comitè sindical hi han assistit, prèviament invitats, representants de la Comissió Executiva de la U. G. T. i del Comitè Nacional de la C. N. T. Sens dubte llur presència haurà contribuït a posar de relleu la voluntat inequívoca de tot el poble espanyol.

Un altre símptoma que la « questió » espanyola ha arribat a un punt alçid, és l'intercanvi de lletres entre Mr. Churchill i Franco. L'inconsciència d'aquest el dugué a fer-li proposar al « Premier » anglès la conclusió d'una aliança anti-soviètica i de demanar un lloc a la Conferència de les Nacions Unides i a la Conferència de la Pau. La resposta de Churchill li ha fet comprendre sense equivocs que la guerra actual té una lògica. La desaparició del Führer i del Duce arrossega ineluctablement el Caudillo. Franco ha jugat la darrera carta, i l'ha perduda.

C. M. I. Montpel·lier N° 1600 P. O. E.